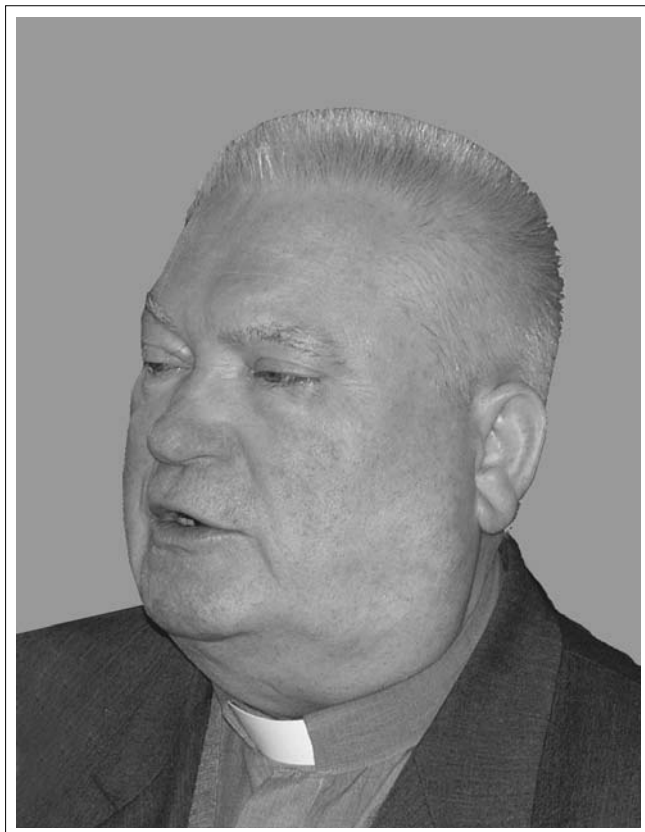

in memoriam

Prof. dr. sc. Vladimir Zagorac
1932. – 2009.

Prof. dr. sc. Vladimir Zagorac, rođen u Kravarskom 29. listopada 1932.,
dugogodišnji profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i
suradnik časopisa *Bogoslovska smotra*, umro je u Zagrebu 30. travnja 2009.
Pokopan je u Šćitarjevu, 5. svibnja 2009.
U spomen na njega te na njegov doprinos ovome časopisu i teološkoj znanosti u
Hrvatskoj donosimo ovaj kratki spomen-prilog.

OPROŠTAJNI GOVORI NA POGREBU KANONIKA DR. VLADIMIRA ZAGORCA

Šćitarjevo, 5. svibnja 2009.

Opraštamo se od *čovjeka, svećenika, profesora i kanonika* Vladimira Zagorca, rođenog 29. listopada 1932. u Kravarskom od oca Ivana i majke Ljube, rođene Ceković, a umrlog 30. travnja 2009. u Kliničkoj bolnici Sestre Milosrdnice, Vinogradska cesta, Zagreb.

Oproštajno slovo izričem u ime Prvostolnog kaptola zagrebačkog Nadbiskupije zagrebačke i Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu.

Vladimir Zagorac umro je u 77. godini života i 51. godini svećeništva nakon višegodišnjeg pobolijevanja, te nakon kratke hospitalizacije i operacije. Prije odlaska nebeskom Ocu primio je sakrament bolesničkog pomazanja.

Životni put Vladimira Zagorca istodobno se ostvarivao na dvije životne razine: na razini Fakulteta tri desetljeća (1968. – 1998.) i na pastoralnoj razini Zagrebačke nadbiskupije pet desetljeća.

Nakon završene četverogodišnje osnovne škole u Kravarskom (1939. – 1943.) i srednje osmogodišnje škole u Nadbiskupskoj klasičnoj gimnaziji (od 1948. Interdijecezanska vjerska srednja škola) u Zagrebu (1943. – 1951.) te filozofsko-teološkog studija na RKT bogoslovnom fakultetu u Zagrebu (1951. – 1959.) zaređen je za prezbitera Zagrebačke nadbiskupije na svetkovinu sv. Petra i Pavla 1958. godine u zagrebačkoj prvostolnici. Svoj dodiplomski filozofsko-teološki studij morao je prekinuti između 1953. i 1955. godine radi odsluženja vojnog roka.

Kao upravitelj župe službovao je u župi Netretičko Završje od 1958. do 1961., potom u župi Šćitarjevo od 1961. do 1965. Određeno vrijeme u godini 1965. bio je upravitelj i župe Krašić. Magisterij teologije stekao je na RKT bogoslovnom fakultetu u Zagrebu 1965. Od 1965. do 1967. pohađao je Papinski liturgijski institut u Rimu, gdje je »još jednu godinu nakon toga skupljao

materijal za disertaciju«. Doktorirao je na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu 1972. s tezom *Opus liturgicum Vigiliæ Papæ in liturgia Romana*. Na KBF-u Sveučilišta u Zagrebu 1. listopada 1968. imenovan je asistentom, 14. veljače 1975. naslovnim, a 5. travnja 1975. sveučilišnim docentom, 4. lipnja 1987. izvanrednim, a 16. studenoga 1992. redovitim profesorom, te 15. rujna 1998. redovitim profesorom u trajnom zvanju na Katedri za liturgiku.

Tijekom svoje profesorske službe do 1997. godine predavao je sve predmete iz liturgike na dodiplomskom studiju. Jedno vrijeme predavao je i propovjedništvo. Ujedno je bio profesor i na znanstvenom poslijediplomskom studiju na KBF-u. Ciklostilom je izdao skripta za kompletnu liturgiku i propovjedništvo.

Dana 24. studenoga 1976. imenovan je pročelnikom Katedre za liturgiku i ostao pročelnikom do umirovljenja 1998. godine. 19. studenoga 1984. imenovan je na više godina predstojnikom Katehetskog instituta KBF-a. U razdoblju od 1995. do 1997. obnašao je službu prodekana za znanost na KBF-u Sveučilišta u Zagrebu.

Za svog djelovanja na Fakultetu bio je 1994. nagrađen državnim nagradom »Bartol Kašić« za istaknuto znanstveno djelo na području humanističkih znanosti za *Paolinski zbornik 1644.*, Zagreb, 1991. izrađenom u koautorstvu s Koraljkom Kos i Ivanom Šojat.

Nadbiskup zagrebački kardinal Franjo Kuharić imenovao je svećenika i profesora Vladimira Zagorca kanonikom Prvostolnog kaptola zagrebačkog 1991. a arhiđakonom Karlovačko-goričkog arhiđakonata 1992. godine s time da ga je sadašnji zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić 2001. potvrdio za arhiđakona Karlovačko-goričkog arhiđakonata, a zbog zdravstvenih razloga razriješio ga iste službe 28. lipnja 2005. i zahvalio mu »za vjerno, savjesno i svećenički odano vršenje arhiđakonske službe«. Od 1999. do 2007. Vladimir Zagorac bio je dekan Prvostolnog kaptola zagrebačkog, a od 2002. do 28. lipnja 2005. bio je kanonik pokorničar Prvostolne crkve zagrebačke. U jednom mandatu bio je i član Prezbiterskog vijeća Zagrebačke nadbiskupije, imenovan 10. veljače 2004.

Vladimir Zagorac napisao je brojna znanstveno-teološka, stručno-teološka i neka pjesnička djela. Spomenimo samo njegovu poznatu trilogiju u najzrelijim godinama njegova teološko-istraživačkog i profesorsko-odgojnog rada: 1) *Krist posvetitelj vremena. Liturgijska godina. Štovanje svetaca. Časoslov*, KS, Zagreb, 1996.; 2) *Kristova svećenička služba. Temeljni pojmovi bogoslužja. Povijest liturgije*, KS, Zagreb, 1997. i 3) *Kristova otajstva. Sakramenti i blagoslovine: povijest i teologija slavljenja*, KS, Zagreb, 1998. Poslije Drugog vatikanskog koncila u ime tadašnje Biskupske konferencije Jugoslavije radio je na prijevodu i na redakciji

pojedinih liturgijskih knjiga, koje je izdavala Kršćanska sadašnjost u Zagrebu. Spomenimo, primjerice samo *Rimski misal*, Zagreb, 1980. i *Časoslov rimskog obreda I-IV*, Zagreb, 1984.

Na kraju možemo reći da je svećenik Vladimir Zagorac bio osebujna ljudska i svećenička osobnost zanimljivog karaktera i nastupa. Ta osebujnost posebno se očitovala u njegovim tekstovima posljednjih godina. U njima je pokrenuo neka ozbiljna pitanja i izazvao određene nedoumice. Jedno je sigurno: volio je svoju domovinsku kao i Kristovu Crkvu u njezinim povijesnim odrednicama i teškoćama, svjestan da ta zemaljska Crkva, uz sve svijetle i tamne strane, korača ususret Gospodinu koji dolazi. Usprkos svojim pobolijevanjima u zadnjim godinama kao čovjek i svećenik radio je u vinogradu Gospodnjem. Na upit: »Profesore, kako ste?« odgovarao bi: »Uglavnom sam dobro i sada radim, odnosno pišem što volim.« Potom bi naveo što trenutno i piše i što još ima u planu.

Gospodin ga je pozvao k sebi prema svojem rasporedu i odluci, a ne možda prema pokojnikovom očekivanju. Ali, to je posve razumljivo i posve ljudski, jer čovjek, htio ili ne, razmišlja u ovozemnim odrednicama i u okvirima ljudskih očekivanja i nadanja, a dobri i dragi Bog razmišlja, zaključuje i odlučuje u odrednicama onostranosti i vječne budućnosti. Stoga s povjerenjem i tijelo pokojnika Zagorca predajemo Ocu i Gospodaru apsolutne budućnosti u kojoj će Bog pokojnom Zagorcu i nama biti Otac apsolutne ljubavi i budućnosti.

Josip Baloban,
dekan Prvostolnog kaptola zagrebačkog

* * *

Perpetua est et plena felicitas, si bonorum omnium iugiter serviamus auctori. Postojana je i trajna sreća trajno služiti tvorcu svih dobara.

Riječi su to pape Vigilija, velikoga oblikovatelja liturgijske molitve Crkve u VI. stoljeću, a kojima je prof. Vladimir Zagorac dao važno mjesto u svojoj zadnjoj knjizi znakovita naslova *Dodi Kraljevstvo tvoje*. Zadnjih godina svoga zemaljskoga života prof. Vladimir Zagorac pozorno je iščitavao i analizirao liturgijske euhološke izvore koje je prikupljao kroz godine svoga aktivnoga profesorskoga i studijskoga rada. *Opus liturgicum* pape Vigilija bio mu je izvor trajnoga nadahnuća. U studiji koja analizira tipologiju i teologiju liturgijske molitve sveukupnu je molitvenu baštinu Crkve sažeo u zaziv »dođi Kraljevstvo tvoje«.

Tko mu je bio bliz ovih zadnjih godina, lako otkriva da je taj kratki zaziv bio idejom vodiljom njegova rada kroz posljednjih nekoliko godina, ali i idejom koja

rasvjetljava njegov tridestogodišnji predani rad na Katedri za liturgiku Katoličkog bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu od 1968. do 1998. godine.

Plod njegova rada na Katedri za liturgiku ne ubiru samo generacije nekadašnjih studenata. Plod se ubire i u novim naraštajima jer i danas se na studentskim klupama iščitavaju udžbenici liturgike koji su izrasli iz sustavnoga znanstvenoga i nastavnoga rada i zalaganja prof. Zagorca. Tri udžbenička naslova – *Kristova svećenička služba*, *Kristova otajstva* i *Krist posvetitelj vremena* – objedinjuju tri velika područja liturgijske znanosti, ali ujedno svojim zbijenim teološkim značenjem vjerno ocrtavaju njegovo svećeničko i znanstveno služenje Kristovim otajstvima u zalaganju da Krist bude *Posvetitelj vremena* svih s kojima je dijelio životni put, ponajprije studentima i kolegama profesorima.

Dok u ime kolega koji su s njim surađivali na Katedri za liturgiku i onih koji su ga naslijedili u toj zadaći zahvaljujemo za sve što je ugradio u liturgijsku znanost, želimo također iskazati i divljenje što je u svome umirovljenju od profesorske službe pronašao mir za jednako plodan rad. Nastavio je istraživati, studirati, pisati, a nama mlađima, koji ga naslijedismo u profesorskoj službi, bio je potpora, ne skrivajući nikada radost pred svime novim i drukčijim. Bio je potpora kolegama koji su mu nekoć bili učenici.

Prof. dr. Vladimir Zagorac svojim je radom stekao posebno mjesto u sjećanju svih liturgijskih molitelja jer današnje liturgijske knjige na hrvatskome jeziku nose prepoznatljivo ruho njegove teološke pronicljivosti u drevnu euhologiju Crkve, njegove zaljubljenosti u ljepotu hrvatske riječi te pitkoga poetskog izričaja. Sjećanje na prof. Zagorca bit će stoga uvijek protkano vjerom u zajedništvo posredovano molitvom Crkve. Biskupsko vijeće za liturgiju Hrvatske biskupske konferencije, čiji je bio član perit, a dugi niz godina i tajnik, iskazuje mu iskrenu zahvalnost za organizacijsku brigu oko hrvatskoga prijevoda liturgijskih knjiga te za neumoran prevodilački i znanstveni rad.

Pišući ove riječi spomena na prof. Zagorca, pred nama su riječi kojima, zajedno s papom Vigilijem, ispovijedamo da je liturgija Crkve »dioništo u božanskoj zbilji i zalog besmrtnosti«. Spomen na prof. Zagorca i njegovu zaljubljenost u liturgiju Crkve krijepi našu nadu da je sada pridružen molitvi nebeske Crkve koja svetim zagovorom prati naš zemaljski hod. Profesore, radujemo se Vašoj nebeskoj radosti.

Ivan Šaško
pomoćni biskup zagrebački

Ante Crnčević
pročelnik Katedre za liturgiku KBF-a Sveučilišta u Zagrebu